

Ölni tudni kell

És gyilkos, ki növekszik benne
ujjával a halált érinti,
– Ölni tudni kell – mondja,
s biliárdgolyókat lök a szívkamrákba.

Tetem, ki a vonat folyosóin hever,
a Circus Safari művésze,
vagy a hideg, hol megfagy,
és soha ki nem ereszt,
katonák csapják rá a reteszt,
– Ölni tudni kell – mondja.

S ki látta, hogy a Circus Safari akrobatáját,
titkos csomagként húzza maga után,
jelentést tesz, de nem tudhatja,
gyilkosság történt-e, vagy szimpla haláleset.
S a bíróság, mely az ügyet tovább tárgyalja,
illetéktelen, hiszen haragosok ülnek benne,
mert ki nézne harag nélkül a lehetséges tettesre,
nem tudja eldönteni, vajon önvédelemből ölt
vagy nem, csak úri szeszélyből
döfte át a biliárdütőt a hasfalán,
hogy a csontgolyó szétzúzta az ereket,
vajon jogos-e a tett, vagy jogtalan?

S a bűnös, ki lépteivel elhagyja a termet,
s mint büntetlen az attikai utcákat szeli,
most nevet, mert a Circus Safari művésze,
a világ legkisebb embere.
Friss narancsból szörpöt iszik,
hűvös helyen megpihen,
majd tovább-tovább áll – már itt az este,
kalapot emel a férfi előtt, ki korábban kileste.
A temető melletti domboldalon, csomagot húz ki a zsebéből,
hellén csomag, afféle Polykleitos miniatúra,
kisportolt férfitest, dárdavívő antropos,
gödröt ás és nevet csak nevet, hogy titokban temet.
– Nos, kis akrobatám! Titokban eltemetlek,
de nem öltelek meg – ugye sejtet,
még élsz – mert ölni tudni kell, ezt én nem felejttem.

Parkétkerem, terasz, napsütés

CÉLKITŰZÉS:

Arról, ahogyan teljesen,
apró darabokra tönkremegy.
Hogyan maradt torzóban
a bösz Duna korzója.
Amilyen furcsa most minden.
Angyalt sehol sem látni.

BELEVÁGÁS A TÉMÁBA:

Az idegesítő szomszédból elég volt.
Aztán fellélegzek az utcán,
kint végre elered az eső –.
Mindent eltakarít ez az idő.
Mintha dézsából öntenék a földre
a folyékony kátrányt.
Nem volt soha álmunk, hogy okozunk
bármiféle botrányt.
Jó, hogy jössz velem,
hogyan úszol, mikor Budapest
utcait ellepi a hömpölygő lé,
hogyan izgulsz és bízatsz:
Mentsd a bőrödöt – úszni tanítasz.

A rossz úszónak ital a tenger.
Kortyol, vergődik, beszélni nem mer.
Oly jó, hogy itt vagy, szinte egység,
szinte rend, ahogyan magunk mozgunk.
Suhan a karunk igazi lázban,
benne úszunk a kitavaszkodásban.
A virágok nagyot nőnek.
A sűrű karcsapások közepette
nem jut eszembe semmi.
– Nem tudom,
a szívedhez, vagy a szívemhez kapjak.

A TÉMA ELHAGYÁSA:

Nem vagyunk túl viccesek bébi.
Előttünk megdöglik a Cziczvarek néni.
Szúrjunk, vagy ne szúrjunk,
csak egyszerűen belérúgjunk?

A víz alatt, hol mindenki hull,
még a hulla sem egy, de kettő:
a hulla, meg a hulladöglesztő,
De mindenkire hull a hó
és ez olyan szép és olyan jó!
Drágám! ultraibolyám, ultraviolám.

